

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Pecinovsky_Josef-Herkules_a_Deianera.pdb

PDB Name: Pecinovský Herkules a Deianéra
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.1.2009
Modification Date: 12.1.2009
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Josef Pecinovský
Herkules a Deianéra
www.pecinovsky.cz/josef

To, že Herkules z obrazu zmizel, bylo nad sluce jasnější.

"Který blbec se nechal nainstalovat ty debilní rámy?" řval ředitel galerie a já nenašel v sobě odvahu, abych mu řekl, že to byl on.

"To máte těžké, pane řediteli," namítl jsem z nedostatku jiných slov. "Lidé to chtějí. Která galerie nemá Hirmetův rám v každém sále, je dneska nemožná. Je to celosvětový trend."

"Já vám kašlu na nějaké trendy, Jindráku," odsekl ředitel. "Pokud lidi lezou do krajinek, tak se to dá ještě vydržet, když nám nic neukradnou. Ale ještě jsem neviděl, aby někdo postavil Hirmetův rám k obrazu, kde je dvojice nahých lidí."

"Chápu, jak k tomu přijde chudinka Deianéra..."

"Kašlu vám na Deianéru," kypěl ředitel. "Ta se tam na lůžku rozvaluje stejně jako předtím, jen má teďka víc místa. Ale kam odešel Herkules?"

"Není zatím prokázáno, pane řediteli," využil jsem okamžiku, kdy se můj šéf zakuckal, "že by nakreslené osoby pronikly Hirmetovým rámem do reálného světa. Dokonce je ověřeno, že pohyb, který návštěvníci uvnitř obrazu vnímají, je vlastně jen iluzorní. Hirmetův rám dodává obrazu prostor, ale to neznamená, že by osoba na plátně mohla skutečně ožít, seskočit z obrazu a odejít. To je vyloučeno..."

"Tak kde tedy Herkules je?" zařval ředitel a ukázal na prázdné místo na obraze.

Pokrčil jsem rameny: "Jistě se to vysvětlí."

"Tak já vám něco řeknu, Jindráku," pokračoval ředitel teď už výhrůžným tónem. Jestli tady do zítřka Herkules nebude, tak jste tu dnes pracoval naposledy. I kdybyste ho měl namalovat!"

"Ale pane řediteli..."

"Nechci nic slyšet. Copak jste neslyšel nic o tom, jak pan Hirmet maloval své obrazy? Nahnal do rámu pár lidí a pak rám odtáhl. Lidé zůstali v obraze zakonzervováni. Co se stane, když k takovému obrazu teď po třech stech letech rám opět postavíte? Nic jiného než to, že ti lidé ožijí, a když se vzpomatují, tak nám utečou. To nebyl žádný Herkules, ale obyčejný model, Jindráku, rozumíte. Nějaký měšťan nebo sedlák nebo kdo. Tak teď si ho po Praze můžete honit."

"Ale pane řediteli..."

"A to si pamatujte," přerušil mé námitky. "Žádný skandál. Rozumíte, Jindráku? Žádný skandál."

Propustil mě v nemilosti, jako kdybych já za to mohl.

Už jsem mu ani nestačil říct, že obraz, o kterém je řeč, nenamaloval vůbec Hirmet. Ale ono to bylo stejně jedno.

Tak jsem zíral na Deianéru. Nikdy dřív jsem si toho obrazu nevšiml. Ani jsem na to neměl čas. Nebylo mou starostí prohlížet si obrazy v galerii. Musel jsem se starat o to, aby galerie prosperovala, aby se udržela nad vodou. Peníze od mecenášů dávno vyschly, nad vodou nás držely jen Hirmetovy rámy. Přistaveny k četným obrazům lákaly nejednoho návštěvníka, který by jinak do galerie ani nepáchl. Byla to zvláštní klientela, která nám sem teď chodila. Libovali si zejména v krvavých válečných výjevech, ale nepohrdli ani erotikou. To byl důvod, proč jsme přistavili Hirmetův rám i k obrazu Herkules a Deianéra. Nepřekvapilo, že návštěvníci tohoto obrazu byli vesměs muži.

Manželský pár v ložnici. Ona na lůžku, lehký závoj skrýval a současně odkrýval vše. Mladá, hezká, žádoucí, s dokonalými tvary. Ale kde byl vlastně Herkules? Musel jsem se podívat do katalogu.

Herkules stál v pozadí a přesto dominoval celému obrazu. Zjevně právě přišel z lovu, zrovna odkládá svou lví kůži, která mu byla jediným oděvem. Dokonalá hra šlach a svalů. Chystá se vstoupit na lože, samozřejmě, co jiného.

Nevěřili byste, kolik lidí tenhle výjev nalákal dovnitř. A za průchod Hirmetovým rámem se platilo zvlášť. Podle zájmu.

Tady stávaly fronty. Bůh ví, co tam ti lidi vevnitř viděli, ale zájem trval.

Nikdo však neviděl, že by Herkules pláchl. Nebylo to prostě možné.

Teď už jsem věděl, proč.

Náš pan ředitel šetřil. Hirmetovy rámy byly tak malé, že se jimi prolézalo prakticky po čtyřech. A postavy uvnitř obrazu byly v nadživotní velikosti.

Naším Hirmetovým rámem by Herkules neprostrčil ani hlavu.

Ředitelova myšlenka, že tento obraz je zmrazeným modelem, šla k čertu. Tohle byly poctivé barvy na poctivém plátně.

Ale Herkules zmizel, a já měl zjistit, proč a jak, a dokonce ho najít.

To mám dát do novin inzerát? Hledá se muž ve věku 30 až 35 let, tři metry vysoký, svalnatý, pravděpodobně nahý? Kdo jej zadrží, dostane odměnu ve výši tisíc korun? Zesměšnil bych se, a nejen já, i galerie. Třímetrový chlap v ulicích by způsobil poprask, o jakém se ještě nikomu nesnilo. Žádný poprask se včera ani dnes v Praze nekonal. Sáhl jsem na plátno, abych zjistil, zda neznámý vtipálek Herkula nezamaloval. Už se nám to stalo, ale jen u zátiší nebo zcela nepatrných objektů. Tohle byla pravá tři sta let stará malba, žádný švindl. Ale Herkules byl pryč. Nechal jsem místnost uzamknout a zavolal mechaniky, aby rozebrali Hirmetův rám. Byl v pořádku, o tom jsem se ostatně záhy přesvědčil. Ale Herkules byl pryč. Podrobil jsem křížovému výslechu všechny strážce z celého poschodí. Po dvou hodinách mě ani jeden z nich neměl v lásce, ale já nepokročil a ni o krok dál. A Herkules byl pryč. Zavolal jsem si agenta společnosti, která má na starosti ochranu naší galerie. Ukázal mi záznamy z elektronických čidel. Celou předchozí noc se v galerii nepohnula ani myš. Nedal jsem se obalamutit a nechal jsem ho všechny systémy prověřit. Způsobili jsme deset falešných poplachů, než jsem mu uvěřil, že elektronický systém je v pořádku. Ale Herkules byl pryč. Zbývalo jen zavolat policii, ale měl jsem jasný pokyn - žádný skandál, Jindráku. Tím mi ředitel svázal ruce. Byl už večer. Poslal jsem všechny domů a zůstal jsem v galerii sám. Musím tomu přece nějak přijít na kloub. Chudinka Deianéra. Očekává svého milého. Ne několik minut, ne několik dní, ale několik let, několik století. Je vlastně namalovaná osoba živou bytostí? Můžeme ji za živou považovat? Je schopna uvažování, je schopna citu? Tím, že jsme na několik hodin denně k obrazu přistavili Hirmetův rám, pronikl do obrazu čas. Čas s velkým Č. Pokud malíř přenesl do postav o obraze část své duše, pak Herkules i Deianéra museli ten čas nějak vnímat. Jak na ně působila? Co se tam uvnitř vlastně odehrávalo? Proč je o obraz takový zájem? Není jádro pudla ukryto právě uvnitř obrazu? Přistavil jsem ke stěně Hirmetův rám a prolezl jsem do obrazu. Tloušťtí tady měli buď velké potíže, nebo prostě smůlu. V galerii byla už tma, ale obraz měl své vlastní světlo. Pronikalo dovnitř pootevřeným oknem, za kterým bylo možno tušit jiný svět. Stál jsem na hliněné podlaze, uvnitř malého domku, a rozhlížel jsem se kolem sebe. Deianéra ležela přímo přede mnou, na dosah ruky. Už nebyla obrem. Její rozměry se smrštily, byla drobnou, ale stále krásnou ženou. Leží na lůžku, lehký závoj skrývá a současně odkrývá vše. Mladá, hezká, žádoucí, s dokonalými tvary. Vůbec to není chudinka. Teď už to vím. Když mě spatřila, spadl i ten poslední kus textilu. Pomalu, nesmírně pomalu, ale přesto žádostivě ke mně vztahuje ruce. Dotkl jsem se jí. Cítím, že v té paži pulzuje krev, proudí život, a ona je teď tak křehká, tak bezbranná. Už vím, co láká muže do tohoto obrazu. Kdoví, kdo stál modelem této řecké krasavici, ale pověst té dámy v sedmnáctém století jistě nebyla valná. Vydrželo jí to přes celé věky. A Herkules? Našel jsem ho, když jsem prošel dveřmi ven do té podivné, nedefinovatelné, úžasné a nepochopitelné krajiny, kterou malíř nenamaloval a kterou doplnil Hirmetův rám. Seděl otráven na zápraží a v jeho očích jsem viděl jen pohrdání a znechucení. Jeho ústa jen jen vyslovit tu myšlenku - ta děvka! Opustil jsem obraz dřív, než proti měl stačil pozvednout svůj meč. Teď šlo o to, přemluvit Herkula, aby se vrátil do obrazu. Myslím, že mi to nedá zas až tak moc práce. I v naší společnosti žije dost dam, kterým může Herkulova statná postava imponovat. A co když se pak urazí pro změnu Deianéra? Inu, být správcem galerie je hra s ohněm. Netušil jsem ovšem, že mezi mé povinnosti bude patřit i urovnávání manželských sporů